

SARAH
PENNER

DE SCHAT
VAN
AMALFI

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 S.L. Penner. LLC

Oorspronkelijke titel: *The Amalfi Curse*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Ingrid Zweedijk

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Foto auteur: Laura Foote Photography

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1782 2

ISBN 978 94 027 7503 7 (e-book)

NUR 302

Eerste druk augustus 2025

Originele uitgave verschenen bij Park Row Books, onderdeel van Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor mijn man, Marc

*De boot draaide op de kolk in 't rond
Waarin het schip verzonk.
't Werd stil – slechts van den heuvel dan
Een echo die verklonk.*

‘De ballade van den ouden matroos’, 1798

REGISTRO DEGLI INCANTESIMI MARINI

REGISTER VAN BEZWERINGEN
UITGEVOERD DOOR
DE STREGHE, OFTEWEL ZEEHEKSEN,
VAN AMALFI

<i>incantesimo di riflusso</i>	Een bezwering om water te laten wegstromen (eb).
<i>Attrezzo</i> : een belemniet.
<i>incantesimo di flusso</i>	Een bezwering om water te laten opkomen (vloed).
<i>Attrezzo</i> : een paarlemoerschelp.
<i>incantesimo divinatorio</i>	Een bezwering om de locatie van voorwerpen in het water te bepalen.
<i>Attrezzo</i> : een snoer van zes uit zee afkomstige heksenstenen.
<i>incantesimo raffreddare</i>	Een bezwering om de watertemperatuur te verlagen door middel van een koudwaterkolom. <i>Attrezzo</i> : een gedroogd kraakbeenvisseneierzakje, oftewel 'zeemeerminnentasje'.
<i>incantesimo dell'elemento</i>	Een bezwering om de samenstelling van het water te veranderen.
<i>Attrezzo</i> : een versteende zaagvissensnuit, oftewel 'zeemeerminnenkam'.
<i>incantesimo vortice</i>	Een bezwering om een maalstroom of draaikolk op te roepen. Geen <i>attrezzo</i> vereist.
<i>vortice centuriaria</i>	Een bezwering om een krachtige, honderd jaar durende maalstroom of draaikolk op te roepen. Geen <i>attrezzo</i> vereist, maar de <i>strega</i> moet haar beschermende <i>cimaruta</i> -ketting afdoen om deze bezwering uit te voeren.

PROLOOG

Brief aan Matteo Mazza in Napels, Italië

Maandag 9 april 1821

Signor Mazza,

Wij hebben niet eerder kennisgemaakt, nochtans hoop ik dat u wat ik te zeggen heb uiterst ernstig zult opnemen.

U bent eigenaar van de meest vooraanstaande scheepvaartmaatschappij van Napels, en uw handel is in de macht van de zee. Recentelijk ben ik er echter van overtuigd geraakt dat de zee in de macht is van iets anders: een groepje vrouwen woonachtig in Positano. Velen hebben zich in de voorbije jaren verwonderd over de voorspoed en de immer gunstige omstandigheden aan de kust van het kleine vissersdorp. Zo zijn de getijden er verdacht kalm. Zeelieden maken dikwijls opmerkingen over de afwezigheid van erosie bij het dorp, hoewel het nauwelijks wordt beschermd door een natuurlijk rif en het niet in een beschutte inham ligt. Waarom hebben de kliffen van Amalfi en Minori te lijden onder afslag en gevaarlijk vallend gesteente, doch Positano niet?

Hetzelfde geldt voor de overloed aan roodbaars en *pezzogne*. Hoe kan het dat op dagen dat de vissers uit andere plaatsen terugkeren met bijvangst of lege netten, de mannen uit Positano – wederom – een uitstekende vangst hebben? Zelfs bij een kwartiermaan. Het lijkt alsof de maanstanden geen invloed hebben op dit dorp.

Ach, maar getijden en vissen zijn één ding. Piraten, wel, dat is iets geheel anders. Het is geenszins mijn bedoeling aannames te doen over degenen met wie u handel drijft, Signor Mazza, maar u bent ongetwijfeld bekend met deze tegenstelling: er is geen verslag waarin staat dat er ooit piraten hebben toegeslagen in Positano.

Deze zeerovers plunderen schepen rond Sicilië. Ze roven van Salerno tot Capri. Als ik spelden in een kaart moest prikken om alle plaatsen aan te geven waar piraten hebben toegeslagen langs onze kustlijn, zou het een aaneengesloten reeks vormen langs de gehele Amalfikust – elk dorp, op één na. Eén!

Ik durf te stellen dat Positano lijkt afgeschermd. Beschermd. Bevoordeeld.

Elders op het schiereiland klagen mannen over het vervuilde zee-water, de plundersaars, magere vangsten. *Ja, Positano is welvarend, zeggen ze tegen mij, maar we zullen er nooit met onze gezinnen naartoe verhuizen, want hun geluk zal ten einde komen. Een dezer dagen. Let op mijn woorden.*

Zelfs sommige inwoners van Positano kunnen niet uit over hun voorspoed. De mannen zijn goed bewapend, ervan overtuigd dat hun een piratenaanval te wachten staat. Anderen pekelen en drogen hun vis, in de overtuiging verkerend dat hun wateren binnenkort niets meer zullen opleveren. Weer anderen weigeren te dicht bij de kust te bouwen: de kliffen zullen uiteindelijk afbrokkelen, zeggen ze, en de bewoners van de heuveltop hun rotsige graven in jagen.

Er is iets aan de hand in Positano – een geheim, uiterst zorgvuldig bewaard.

En ik geloof dat ik precies weet wat dit geheim is. Zouden we een akkoord kunnen sluiten, Signor Mazza? Tegen een vergoeding ben ik bereid te onthullen wat ik weet – u te vertellen wat ik heb ontdekt, wat ik heb gezien. Wíé ik heb gezien.

Ik kan me slechts voorstellen welk fortuin dergelijke informatie u zou opleveren.

Ik zie uw reactie graag zo spoedig mogelijk tegemoet.

Was getekend,

Uw toegewijde vriend, bondgenoot & broeder

MARI

Woensdag 11 april 1821

Op een donker strand onder het tegen de kliffen gelegen dorp Positano zaten twaalf vrouwen, van zes tot vierenveertig jaar oud, in een kring. Het was twee uur 's nachts, en de wassende maan hing recht boven hen.

Een van de vrouwen stond op, waarmee ze de kring verbrak. Haar haar had de kleur van vermiljoen, al vanaf haar geboorte. Volledig gekleed liep ze tot aan haar middel het water in. Met een belemniet in haar vingers geklemd stak ze haar handen onder de golven en begon haar lippen te bewegen, het eerste deel van de *incantesimo di riflusso* opzeggend dat ze als kind had geleerd. Binnen enkele ogenblikken begon de onderstroom die ze had opgeroepen rond haar enkels te kolken, zuidwaarts trekkend, bij haar vandaan.

Ze waadde het water uit en liep het strand weer op.

Een tweede vrouw, met lichter haar, in de kleur van persimmon, stond op uit de kring. Ook zij liep de zee in en stak haar handen onder het oppervlak. Ze sprak haar stilzwijgende bezweringsformule uit over

de zee, voldaan toen de onderstroom nog sterker werd. Ze tuurde naar de horizon, een stabiele zwarte lijn waar de hemel op de zee stuitte, en glimlachte.

Net als de andere dorpsbewoners die vannacht bij de kust waren, wisten deze vrouwen wat er op komst was: een vloot piratenschepen die vanuit Tunis naar het noordoosten koerste. De wind was gunstig, zeiden hun bronnen, en het konvooi werd de volgende dag verwacht.

Hun bestemming? Wellicht Capri, Sorrento, Majori. Sommigen dachten misschien zelfs Positano – misschien, ten langen leste, Positano.

In verband hiermee hadden vissers langs de hele Amalfikustlijn besloten morgen en de volgende nacht thuis te blijven bij hun gezinnen. Het zou niet veilig zijn op het water. De bestemming van deze piraten was onbekend, en waar ze op uit waren was ook een raadsel. Hebzuchtige piraten aasden op allerlei soorten buit. Hongerige piraten aasden op netten vol vis. Wellustige piraten aasden op de vrouwen.

Op het strand stond een derde en laatste vrouw op uit de kring. Haar haar had de intense, diepe kleurschakering van bloed. Vlug kleepte ze zich uit. Ze hield niet van het gevoel van natte stof op haar huid, en deze vrouwen hadden haar al honderden keren naakt gezien.

Ze hield een belemniet in de ene hand, en pakte met de andere het uiteinde van een touw, dat was vastgebonden aan een zwaar anker in het zand een eindje verderop. Zij was degene die het laatste deel van deze stormingsvloek zou uitspreken. Haar tekst was de belangrijkste, de krachtigste, en nadat die was uitgesproken, zou de afgaande onderstroom nog sterker zijn – vandaar het touw, dat ze stevig om zich heen zou wikkelen alvorens de bezwering te voltooien.

Het was levensgevaarlijk, onheilspellend werk. Toch was van de twaalf vrouwen aan het water vannacht de twintigjarige Mari DeLuca de geschiktste voor deze laatste taak.

Ze waren *streghe del mare* – zeeheksen – met ongeëvenaarde macht over de zee. Ze bezaten een magische kracht die nergens anders op de wereld

voorkwam, een voortvloeiende van hun afkomst, als nazaten van de sirenen die ooit de nabijgelegen Li Galli-eilandjes bewoonden.

De vrouwen wisten dat waar de piraten morgen ook opdoken, het niet Positano zou zijn. De mannen zouden niet hun goederen, hun voedsel, hun dochters roven. Hoe de piraten hun zeilen ook hesen, ze zouden geen gemakkelijke doorgang vinden tegen de onderstroom die de vrouwen nu vanaf de zeebodem opriepen. Ze zouden afbuigen naar het oosten, of westen. Ze zouden hun heil elders zoeken.

Dat deden ze altijd.

Terwijl de geslachtslijn van de andere elf vrouwen kronkelig en warrig was, vol met zonen of vertroebeld door huwelijken, was die van Mari DeLuca helemaal intact: haar moeder was een *strega* geweest, evenals haar moeders moeder, enzovoort, enzovoort, duizenden jaren terugvoerd tot de sirenen zelf. Van de vrouwen op het strand vannacht was Mari de enige *strega finisima*.

Dit legde vele zware verantwoordelijkheden op haar schouders. Instinctief kon ze het water beter lezen dan de anderen. Haar bezweringsformules waren ook het effectiefst; zij kon in haar eentje bewerkstelligen waar twee of drie andere streghe eendrachtig voor moesten samenwerken. Dus was zij de aangewezen leider van de elf andere vrouwen. De voorzitter, de leraar, de beslisser.

Maar o, wat zonde dat ze zo'n hartgrondige hekel aan de zee had.

Op het water aflopend haalde Mari haar lange vlecht los. Het was haar opvallendste kenmerk – zulk bloedrood haar was vrijwel ongekend in Italië, laat staan in het vissersdorpje Positano – maar ja, veel van wat Mari had geërfd was uitzonderlijk. Ze verstijfde van de koude golven die over haar voeten sloegen. Mijn moeder zou dit moeten doen, dacht ze verbitterd. Het was een wrok die ze nooit had losgelaten, niet in de twaalf jaar sinds de nacht waarin de achtjarige Mari de zee haar moeder, Imelda, had zien opeisen als zijn eigendom.

In die afschuwelijke nacht wist Mari, net moederloos en overstuurd, dat

de zee niet langer haar vriend was. Maar meer nog maakte ze zich zorgen om haar jongere zus, Sofia. Hoe moest Mari haar dit nieuws vertellen? Hoe kon ze in hemelsnaam voor de vurige Sofia zorgen met evenveel geduld en liefde als hun *mamma* had gedaan?

Ze had nauwelijks tijd gehad om te rouwen. De volgende dag hadden de andere streghe de jonge Mari vliegensvlug benoemd tot de nieuwe strega finisima. Haar moeder had haar tenslotte goed opgeleid, en ze was, op grond van geboorterecht, tot meer in staat dan ieder ander. Niemand leek zich erom te bekommeren dat de jonge Mari zo onervaren en ontroostbaar was of dat ze uitgerekend dat waar ze zo'n macht over had nu verafschuwde.

Maar de meeste kinderen verliezen hun moeder op een gegeven moment, nietwaar? En de levendige Sofia was reden genoeg geweest om door te zetten – balsem voor Mari's hartzeer. Sofia had haar in balans gehouden, gedisciplineerd. Vrolijk zelfs, meestal. Zolang Sofia naast haar stond, zou Mari de verantwoordelijkheden dragen die haar waren opgelegd, of ze wilde of niet.

Nu, met haar tenen in het water, werd Mari overvallen door een pijn-scheut, zoals zo vaak op dit soort momenten. Noch *mamma* noch Sofia stond vannacht naast haar.

Langzaam ademde ze uit. Dit was een belangrijk moment, gedenkwaardig. Het was het einde van twee jaar pijnlijke besluiteloosheid. Niemand anders op het strand wist het, maar deze formule, deze bezwering die ze nu elk moment kon gaan opzeggen, zou haar allerlaatste worden. Over slechts een paar weken vertrok ze, schudde ze de ketenen af. En de plaats waar ze naartoe ging, lag geruststellend ver van zee. Met haar ogen neergeslagen liet Mari haar naakte lijf onder water glijden, het prikkende zout vervloekend dat in een schrammetje op haar enkel trok. Op slag veranderde het water rondom haar van donkerblauw in een ondoordringbaar inktzwart, als azijn. Hier had Mari haar hele leven al mee te maken: de zee weerspiegelde haar stemming, haar humeur.

Als kind had ze het fantastisch gevonden dat de zee haar geheime gedachten zo haarscherp aanvoelde. Talloze keren hadden haar vriendinnen afgunstig gereageerd op het fenomeen. Maar nu verraadde het zwarte water dat rond haar benen kolkte slechts de geheimen die Mari voor zich wilde houden, en ze was blij met het donker, des te beter bleven haar gevoelens verborgen voor degenen op het strand.

Half in het water kon ze de veranderingen in de zee al voelen: de twee vrouwen voor haar hadden het uitstekend gedaan met hun bezweringsformules. Dit was in elk geval bemoedigend. Een paar scherpe stenen, losgewoeld door de onderstroom, schraaptten als doorns over haar wreven, en het vergde grote wilskracht om te blijven staan in de onderstroom die haar zeewaarts trok. Ze gebruikte haar armen om in evenwicht te blijven, zoals een vermoeide vogel met zijn vleugels zou fladderen op een wiebelige tak. Ze wikkelde het touw twee keer om haar onderarm. Zodra het stevig vastzat, begon ze de bezweringsformule op te zeggen. Met elk woord, *tira en obbedisci* – trek en gehoorzaam – trok het touw strakker om haar huid. De onderstroom werd snel heviger, en nog krachtiger dan ze verwachtte. Haar gezicht vertrok toen het touw haar huid openhaalde, waarna de verse wond onmiddellijk werd blootgesteld aan het bijtende zoute water. Ze begon te wankelen, haar evenwicht te verliezen, en ze voltooide de bezwering zo snel mogelijk, uit vrees dat het touw haar arm zou afknellen.

Dit soort nachten zou ze niet missen, absoluut niet.

Toen ze klaar was, zwaaide Mari, ten teken dat het tijd was voor de andere vrouwen om haar in te halen. Meteen voelde ze een ruk aan het andere uiteinde van het touw. Een paar tellen later was ze in ondiep, kalm water. Op handen en knieën kroop ze de rest van de afstand. Eenmaal veilig op het strand ging ze liggen om bij te komen. Zand en gruis prikten onaangenaam in haar natte huid. Ze zou zich straks goed moeten wassen.

Vreselijk tijdrovend, dit alles.

Een plotselinge kreet trok haar aandacht en Mari ging rechtop zitten, om zich heen turend in het donker. Haar beste vriendin, Ami, stond nu tot

aan haar knieën in het water en had moeite om haar evenwicht te bewaren.

‘Lia!’ schreeuwde Ami hysterisch. ‘Lia, waar ben je?’

Lia was Ami’s zesjarige dochter, een strega in opleiding wier haar subtiel rossig was. Nog geen paar seconden terug had ze in de kring van vrouwen gezeten met haar stakerige benen opgetrokken tegen haar borst, en toegekeken hoe de bezweringsformules zich ontvouwd.

Mari sprong overeind, rende struikelend terug naar zee.

‘Nee, alsjeblieft, nee,’ riep ze uit. Als Lia inderdaad in het water was, zou het onmogelijk zijn voor het jonge meisje om terug te komen naar de kust. Ze was kleiner dan andere meisjes van haar leeftijd en haar botten waren even fragiel als zeeschelpen, en hoewel ze kon zwemmen, zou ze niet opgewassen zijn tegen deze stroming. Het doel van de bezwering was juist geweest om de stroming naar de diepe, donkere zee te drijven, met voldoende kracht om een piratenschip op afstand te houden.

Lia droeg ook geen cimaruta, die de vrouwen grote fysieke en mentale kracht gaf op momenten van nood. Ze was te jong; streghe kregen hun talismanketting pas op hun vijftiende, wanneer hun magie zich volledig had ontwikkeld en ze werden geacht de kunst te beheersen.

In een oogwenk stond elke vrouw op het strand aan de vloedlijn de ruwe zee af te turen. De vrouwen mochten dan over magische krachten beschikken, ze waren niet onsterfelijk: zoals Mari maar al te goed wist, konden ze verdrinken, net als ieder ander.

Mari draaide in de rondte, de kust afsporend. Plotseling verstrakte haar maag en ze boog voorover, waarbij het haar zwart voor de ogen werd en maagzuur in haar keel brandde.

Dit kwam haar te bekend voor: het rondjes draaien, het afsporen van de horizon naar iemand. Zonder iets te zien.

Daarna het allerergste zien.

Zoals het koperkleurige haar van haar jongere zus, uitgewaaierd rond de schouders van haar slappe lichaam, terwijl ze op haar buik in de deining van de zee dreef.

Mari had machteloos gestaan, niet in staat de veertienjarige Sofia te beschermen tegen waaraan ze ook was blootgesteld onder de golven op die dag, nog maar twee jaar geleden. Mari had jarenlang getracht haar zus te beschermen, aangezien hun moeder het niet meer kon, maar uiteindelijk was ze tekortgeschoten. Ze was tekortgeschoten tegenover Sofia.

Die dag had de zee opnieuw laten blijken niet alleen hebzuchtig maar ook kwaadaardig te zijn – iets om te verafschuwen.

Iets, had Mari uiteindelijk besloten, om aan te ontsnappen.

Nu viel ze op haar knieën, te duizelig om te blijven staan. Het was alsof haar lichaam was teruggeworpen in de tijd naar die noodlottige ochtend. Ze boog voorover, hijgend, op het punt over te geven...

Plotseling hoorde ze gegiechel, hoog en ondeugend. Het klonk precies als Sofia, en heel even dacht ze in een droom te zijn beland.

‘Ik ben hier, mamma,’ klonk Lia’s stem van een eindje verderop. ‘Ik ben in het zand aan het graven naar baby *gran...*’ Ze haperde. ‘Ik weet het woord niet meer.’

Ami slaakte een kreet, opluchting en irritatie ineen. Ze rende naar haar kind om haar tegen haar borst te klemmen. ‘*Granchio,*’ zei ze. ‘En laat me nooit meer zo schrikken.’

Mari ging rechtop zitten, slaakte een zucht van verlichting. Ze had geen kinderen, was niet eens getrouwd, maar soms voelde Lia als haar eigen kind.

Ze bracht haar ademhaling tot bedaren. *Lia is in orde*, zei ze in zichzelf. *Ze is springlevend, aan land, pal voor onze ogen.* Toch kon ze het niet laten, zelfs toen haar ademhaling rustiger werd, om nog één keer achterom te kijken om de golfkoppen af te speuren.

De vrouwen die de betovering hadden uitgevoerd, trokken droge kleren aan.

Lia maakte zich los uit Ami’s omhelzing om naar Mari toe te sluipen, die haar ontving met een warme, stevige knuffel. Mari bukte zich om een

zoen op de kruin van het meisje te geven, haar geur van sinaasappels, suiker en zweet opsnuivend.

Lia hief haar smalle gezichtje op naar Mari met getuitede lippen. ‘De betovering zal ons voor altijd beschermen tegen de piraten?’

Mari glimlachte. Werkte het maar zo. Ze dacht aan het piratenschip dat het schiereiland vannacht naderde. Ze stelde zich voor dat als het inderdaad koers zette naar Positano, de kapitein nu binnensmonds stond te vloeken. *Die verdomde stromingen*, zou hij misschien zeggen. *Ik had mijn oog laten vallen op Positano. Wat is het met dat dorp?* Hij zou zich tot zijn eerste stuurman wenden en hem opdragen het tuig te wijzigen, een oostwaartse koers aan te houden. *Zolang we maar uit dit ellendige stuk water zijn*, zou hij tegen zijn bemanning sissen.

‘Nee,’ zei Mari nu. ‘Zo werkt onze *magia* niet.’ Ze zweeg even om af te wegen wat ze het meisje nog meer zou vertellen. Vrijwel elke bezwering die de vrouwen uitvoerden, verstreek binnen enkele dagen, maar er was er één, de *vortice centuriaria*, die honderd jaar duurde. Deze kon alleen worden opgezegd als een strega haar beschermende cimaruta-ketting afdeed. En de prijs van het uitvoeren van dergelijke magie was hoog: ze moest haar eigen leven opofferen om de betovering in werking te laten treden. Voor zover Mari wist, had niemand de betovering uitgevoerd in honderden, misschien wel duizenden jaren. Dit was echter niet het geschikte moment voor zo’n akelig onderwerp, niet tegenover de jonge Lia, dus hield ze haar uitleg simpel. ‘Onze betoveringen duren enkele dagen, hooguit. Niet anders dan wat een storm met de zee doet: hem laten kolken en schuimen. Uiteindelijk keert de zee terug tot zijn normale toestand. De zee heeft altijd de overhand.’

Wat vond ze het erg om dit toe te geven. Zelfs de *vortice centuriaria*, langdurig als ze was, verstreek uiteindelijk. De vrouwen konden krachtige dingen doen met de zee, ja, maar ze waren er geen meester over.

‘Daarom houden we nauw contact met onze informanten,’ vervolgde Mari. ‘Er zijn mensen die ons vertellen wanneer piraten, of onbekende schepen, voor de kust zijn gezien. In de wetenschap dat onze betoveringen

slechts een paar dagen werken, moeten we nauwkeurig zijn. We mogen de vloek over het water niet te vroeg of te laat uitspreken. Onze vissers hebben goed, rustig water nodig voor hun vangsten, dus we mogen alleen een vloek over het water uitspreken als we zeker weten dat er sprake is van een dreiging.' Ze glimlachte, een tikje zelfvoldaan. 'We zijn er heel goed in, Lia.'

Lia trok met een vinger een groot ovaal in het zand. 'Mamma zegt dat ik alles kan doen met de zee als ik groter ben. Echt alles.'

Het was een aanlokkelijk vooruitzicht, dit idee dat ze volledige controle over de zee hadden, maar het klopte niet. In werkelijkheid waren hun betoveringen simpel en schaars – er waren er maar zeven – en ze hielden zich aan de natuurwetten.

'Ik zou weleens zo'n grote, witte beer willen zien,' kwebbelde Lia verder. 'Dus ik ga een ijsberg hierheen halen, helemaal vanuit het noordpoolgebied.'

'Helaas,' zei Mari, 'ben ik bang dat dat te ver is. We kunnen de piraten verjagen omdat ze niet al te ver van ons vandaan zijn. Maar het noordpoolgebied? Tja, er zijn vele landmassa's die ons scheiden van jouw geliefde ijsberen...'

'Dan ga ik bij andere zeeheksen wonen als ik groter ben,' zei Lia. 'Heksen die dichterbij de noordpool wonen.'

'Wij zijn de enigen, liefje. Er zijn geen andere zeeheksen.' Bij het zien van Lia's verwarde blik legde ze uit: 'Wij stammen af van de sirenen, die op die eilandjes woonden...' Ze wees naar de horizon, waar de Li Galli-eilandjes uit het water oprezen. '...en wij zijn de enige vrouwen ter wereld die macht over de zee hebben geërfd.'

Zuchtend zakte Lia voorover.

'Je zult nog steeds tot vele dingen in staat zijn,' stelde Mari haar gerust. 'Alleen niet tot alles.'

Zoals mensen redden van wie je houdt, mijmerde ze. Tot op de dag van vandaag voelde het verlies van de kleine Sofia zo zinloos, zo onnodig. De zussen hadden in niet al te diep water salto's en handstanden gedaan, ge-

doken naar zeeglas. Zo hadden ze al honderden middagen doorgebracht. Later zou Mari zich afvragen of Sofia met haar hoofd tegen de bodem was geslagen, of misschien per ongeluk een mondvul water had binnengekregen. Wat er ook was gebeurd, Sofia was geluidloos onder de ruisende vloedgolven gegleden.

Ze haalt een streek uit, dacht Mari naarmate de minuten verstreken. Ze houdt haar adem in en kan elk moment bovenkomen. Dit deden de meiden vaak, er een spelletje van maken om te raden waar de ander boven zou komen. Maar Sofia kwam niet boven, ditmaal niet. En omdat ze pas over een paar maanden vijftien zou worden, had ze geen cimaruta gedragen.

Lia begon kleine streepjes aan de rand van haar ovaal te trekken. Ze tekende een oog met wimpers. ‘Mamma zegt dat jij meer kunt dan zij,’ kwetterde ze. ‘Dat er twee of drie streghe nodig zijn om te doen wat jij in je eentje kunt.’

‘Ja,’ zei Mari. ‘Ja, dat klopt.’

‘Komt dat door jouw mamma, die doodging?’

Dit deed Mari ineenkrimpen, waarna ze er snel overheen praatte. ‘Ja. En mijn *nonna*, en haar mamma, enzovoort. Tot vele duizenden jaren terug. Wij hebben iets anders in ons bloed.’

‘Maar ik niet.’

‘Jij bent op allerlei manieren bijzonder. Neem bijvoorbeeld de baby-naaldvissen. Jij ziet ze altijd, ook al zijn ze bijna onzichtbaar en ontzettend snel.’

‘Ze zijn makkelijk te ontdekken,’ bracht Lia er met gefronste wenkbrauwen tegen in.

‘Niet voor mij. Snap je? We hebben allemaal onze eigen gaven.’

Plotseling hief Lia haar gezicht op naar Mari. ‘Toch hoop ik dat je niet doodgaat, omdat jij het andere, bijzondere bloed hebt en verder niemand.’

Mari schrok, van haar stuk gebracht door Lia’s opmerking. Het leek bijna alsof het jonge meisje Mari’s heimelijke plannen aanvoelde. ‘Ga nu maar weer naar je mamma,’ droeg ze Lia op, die onmiddellijk opkrabbel-

de en daarmee haar zandtekening ruïneerde. Zodra ze weg was, staarde Mari naar de heuvel die achter hen oprees. Dit strand was niet hun normale plek om magie te bedrijven; doorgaans leidde Mari de vrouwen naar een van de talloze nabijgelegen grotten, uit het zicht, met een tweetal kleine *gozzi*, die plaats boden aan zes per boot. Maar vanavond was het anders gelopen: een van de *gozzi* was losgeslagen van zijn ligplaats en de open zee op gedreven. Daardoor hadden de vrouwen nog maar één boot, en die was niet groot genoeg voor hen allemaal.

‘Laten we in plaats daarvan op het strand bij elkaar komen,’ had ze aangedrongen. ‘We hoeven maar een paar minuten buiten te zijn.’ Bovendien was het midden in de nacht, en ging de maan grotendeels schuil achter wolken, dus het was aardedonker.

Hoewel een paar vrouwen haar weifelend hadden aangekeken, was iedereen uiteindelijk akkoord gegaan.

Mari stond op en wrong het water uit haar haren. Het was bijna drie uur, en alle vrouwen zaten te gapen.

Ze stouwde het natte touw in haar tas en trok vlug haar hemdjurk aan over haar beschermende cimaruta-ketting. Aan die van haar hingen kleine amuletten uit zee en van de kustlijn: een maanschelp, een ammoniet, een grijs vulkanisch puimsteentje. Onlangs had ze een klein stukje koraal gevonden in de vorm van een berg, waar ze bijzonder aan gehecht was. Bergen deden haar denken aan het binnenland, dat haar deed denken aan vrijheid.

Terwijl de vrouwen tegen de heuvel op begonnen te lopen, voelde Mari vingertoppen over haar arm strijken. ‘Psst,’ fluisterde Ami. In haar hand had ze een kleine, dubbelgevouwen envelop.

Mari’s hart sprong op. ‘Een brief.’

Ami knipoogde. ‘Hij kwam gisteren aan.’

Het was twee weken geleden sinds de vorige, en hoe graag Mari de envelop ook wilde openscheuren om de brief te lezen in het maanlicht, ze stopte hem toch weg tegen haar borst. ‘Bedankt,’ fluisterde ze.

Plotseling ving ze een beweging op vanuit haar ooghoeken, iets op de kade een eindje verderop. Eerst dacht ze het zich te hebben verbeeld – er dreven wolken over, en de nacht was vol schaduwen – maar toen stakte haar adem; een donkere gedaante maakte zich snel uit de voeten, om een gebouwtje heen en uit het zicht.

Daar was beslist iets – iemand – geweest. Een man. Een nachtelijk rendez-vous misschien? Of was hij alleen geweest en had hij de vrouwen bespionneerd?

Mari draaide zich om om het Ami te vertellen, maar haar vriendin was al doorgelopen met haar hand beschermend op Lia's rug.

Zodra ze op het onverharde pad kwamen met karren en gesloten kramen aan weerszijden, draaide Mari zich nogmaals om om een blik op de kade te werpen. Maar er was niets, niemand. De kade lag er donker en verlaten bij.

Gewoon een speling van het maanlicht, sprak ze zichzelf toe.

Bovendien hield ze een heel belangrijke brief tegen haar borst – een die ze meteen open wilde scheuren zodra ze thuis was.